

בבית המשפט העליון

רע"א 5995/22

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המבקש: ד"ר אריה אבני

נגד

המשיב: כב' השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב ע"י הסמכות שהואצלה לו ע"י פקודת הרופאים [נוסח חדש], התשל"ז-1976

בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 20.7.2022 בעב"י 44156-05-21 שניתן על-ידי כבוד השופט נ' פלקס

בשם המבקש: עו"ד יצחק וולף

בשם המשיב: עו"ד חגית שפיצר

החלטה

1. בפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 20.7.2022 (עב"י 44156-05-21, השופט נ' פלקס). בית המשפט המחוזי דחה ערעור על החלטתו של השופט (בדימוס) א' סטרשנוב, הוא המשיב, מיום 23.2.2021 (להלן: ההחלטה), שניתנה בהתאם לסמכות שהואצלה לו על-ידי שר הבריאות לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים [נוסח חדש], התשל"ז-1976 (להלן: פקודת הרופאים או הפקודה).

2. מקורה של הבקשה דנן בהחלטת המשיב בדבר ביטול רישיונו של המבקש לעסוק ברפואה לצמיתות. ההחלטה התקבלה על רקע קובלנה משמעתית חמורה שהוגשה נגד המבקש, ולאחר קבלת המלצה מהוועדה שדנה בעניינו בהתאם להוראות סעיף 44 לפקודת הרופאים (להלן: הוועדה).

3. בתמצית, יצוין כי במסגרת הקובלנה המשמעתית שהוגשה נגד המבקש נטען כי זה "נהג בדרך שאינה הולמת רופא מורשה" וכן "התמיד להפר" את הוראות פקודת הרופאים, בניגוד להוראות סעיפים 41(1) ו-41(4) לפקודה. באופן קונקרטי, בגדרי הקובלנה פורטו מספר פרשיות, ובהן יוחסו למבקש קריאה לציבור להפר את הוראות משרד הבריאות בנוגע לנגיף הקורונה, שידול לזנות ולהטרדה מינית (כטיפול רפואי) באמצעות פרסום ברשת החברתית "פייסבוק", פרסום תכנים משמיצים כלפי רופאים אונקולוגים, חיסונים ונהלים של משרד הבריאות, המלצה שנתן להורי קטין שלא לחסנו

בחיסון אנטי-טטנוס בניגוד להנחיה הרפואית המקובלת, וכן הפרות נוספות של הוראות פקודת הרופאים. המדובר בקובלנה המשמעתית השלישית במספר שהוגשה נגד המבקש בעשור האחרון. אף בשתי הפעמים הקודמות הוא הורשע בגין התנהגות שאינה הולמת רופא מורשה, וננקטו נגדו בשל כך אמצעי משמעת שונים.

4. ביום 16.2.2021 המליצה הוועדה פה אחד להרשיע את המבקש ברוב המכריע של עבירות המשמעת שיוחסו לו בקובלנה. בהתאם, מצאה הוועדה להמליץ כי רישונו של המבקש לעסוק ברפואה יותלה למשך שנתיים, וכי הוא יופנה לבדיקה רפואית-נפשית, בהתאם להוראות סעיף 33 לפקודת הרופאים. המשיב אימץ בעיקרן את המלצות הוועדה, אך בהמשך לכך בחר בעמדה מחמירה יותר, במובן זה שהורה על שלילתו לצמיתות של רישיון העיסוק ברפואה של המבקש.

5. ביום 23.5.2021 הגיש המבקש ערעור על ההחלטה לבית המשפט המחוזי. בעיקרו של דבר, בערעורו טען המבקש כנגד חומרת אמצעי המשמעת שננקט כלפיו. המבקש טען כי העונש שקיבל חורג מן המקובל במקרים מסוג זה, וכן עמד על הנזק הרב שצפוי להיגרם לו. כמו כן, המבקש הלן על כך שהמלצת הוועדה, וכן ההחלטה שהתבססה עליה, הפנו לפרסומים שפרסם לפי הנטען לאחר הגשת הקובלנה, מבלי שניתנה לו אפשרות להשיב לטענות שהועלו ביחס לפרסומים אלו.

6. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש וקבע כי אין מקום להתערב בממצאים העובדתיים של הוועדה או במסקנתו המשפטית של המשיב, לפיה התנהגותו של המבקש אינה הולמת רופא מורשה. כמו כן, בית המשפט המחוזי קבע שחומרת אמצעי המשמעת שננקט במסגרת ההחלטה היא סבירה בנסיבות העניין וזאת, בין היתר, בהינתן עברו המשמעי הקודם של המבקש וההחמרה שחלה בהתנהלותו. לבסוף, בית המשפט המחוזי קבע כי אין אף בטענותיו של המבקש לעניין פרסומים שונים שלא ניתנה לו הזדמנות להתגונן מפניהם, כדי לשנות מן המסקנה האמורה. בהקשר זה צוין כי ההחלטה בעניינו של המבקש נסמכה בעיקרה על מעשים שאינם שנויים במחלוקת ועומדת על רגליים איתנות, אף מבלי להסתמך על הפרסומים הנוספים.

7. ביום 7.9.2022 הוגשה הבקשה שבפני, המכוונת כלפי פסק דינו של בית המשפט המחוזי. לטענת המבקש, בית המשפט המחוזי שגה בשני מובנים – הן בקבעו שהתנהגות המבקש בכל הנוגע למגיפת הקורונה עולה כדי הכחשת המגיפה תוך התעלמות מהמדע והרפואה, והן בקבעו כי המבקש אינו יכול להחזיק ברישיון מאחר שהוא פועל בניגוד לסטנדרטים ולהמלצות שמתווה משרד הבריאות. לשיטת המבקש, מקרה זה מעורר סוגיה

עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים לסכסוך – שאלת היקפו של חופש הביטוי של רופא. המבקש מוסיף וטוען כי בשל שגיאותיו של בית המשפט המחוזי נגרם לו עיוות דין.

8. ביום 6.10.2022, בהתאם להחלטה שניתנה, הוגשה תשובה מטעם המדינה לבקשת רשות הערעור. בדבריה, חזרה המדינה על התשתית העובדתית המצדיקה את שלילת רישיונו של המבקש, בציינה שמדובר במקרה ייחודי וחריג אשר בו מי שמחזיק ברישיון לעסוק ברפואה מסכן את שלום הציבור ואת בריאותו. כמו כן, לדברי המדינה, במקרים מסוג זה למשיב נתונה הסמכות לחרוג מהמלצות הוועדה, ואף להחמיר ביחס אליהן, שכן שיקול הדעת הסופי והבלעדי, בייחוד לעניין אמצעי המשמעת, הואצל לו. עוד טענה המדינה כי אין עילה למתן רשות ערעור בעניין זה, שכן החלטתו של בית המשפט המחוזי מהווה מקרה מובהק של הכרעה פרטנית שהתקבלה על סמך תשתית עובדתית ספציפית ויישום של הוראות הדין על מקרה קונקרטי. בנוסף, המדינה ציינה כי אף לאחר שניתנה ההחלטה בעניינו המשיך המבקש בדרכו בהפצת אמירות כוזבות ובלתי מבוססות נגד חיסוני הקורונה.

9. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין בקשת רשות הערעור להידחות בהתאם לתקנה 148א לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018, משאינה עומדת באמת המידה המחמירה שנקבעה למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". הטענות שהועלו בבקשה נטועות היטב בנסיבותיו הקונקרטיות ובקביעות הקונקרטיות לעניין התנהגותו של המבקש. לפיכך, המקרה דנן אינו מחייב הכרעה של בית משפט זה בשאלות משפטיות עקרוניות ורחבות. כמו כן, לא התרשמתי כי דחיית הבקשה עלולה לגרום למבקש עיוות דין. למעלה מן הצורך אציין בהקשר זה כי ההתנהגות העומדת ביסוד ההליך, אשר התפרסה על פני תקופה ארוכה, חורגת לכאורה באופן מובהק מן התחום המקובל של חילוקי דעות מקצועיים. מכל מקום, טענותיו של המבקש נבחנו ונדונו לגופן על-ידי הערכאות הקודמות ולא מצאתי כי נפל בהכרעותיהן פגם המצדיק את התערבותו של בית משפט זה.

10. סוף דבר: הבקשה נדחית. הרבה לפני משורת הדין אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ה בתשרי התשפ"ג (20.10.2022).

ש ו פ ת